

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Βιβλιοθήκη

Γράφει η ΕΛΕΝΗ ΣΑΡΑΝΤΙΤΗ

«Οι ιστορίες που μας αποκομίζουν είναι αυτές που μας κρατούν πιο ξύπνιους...»

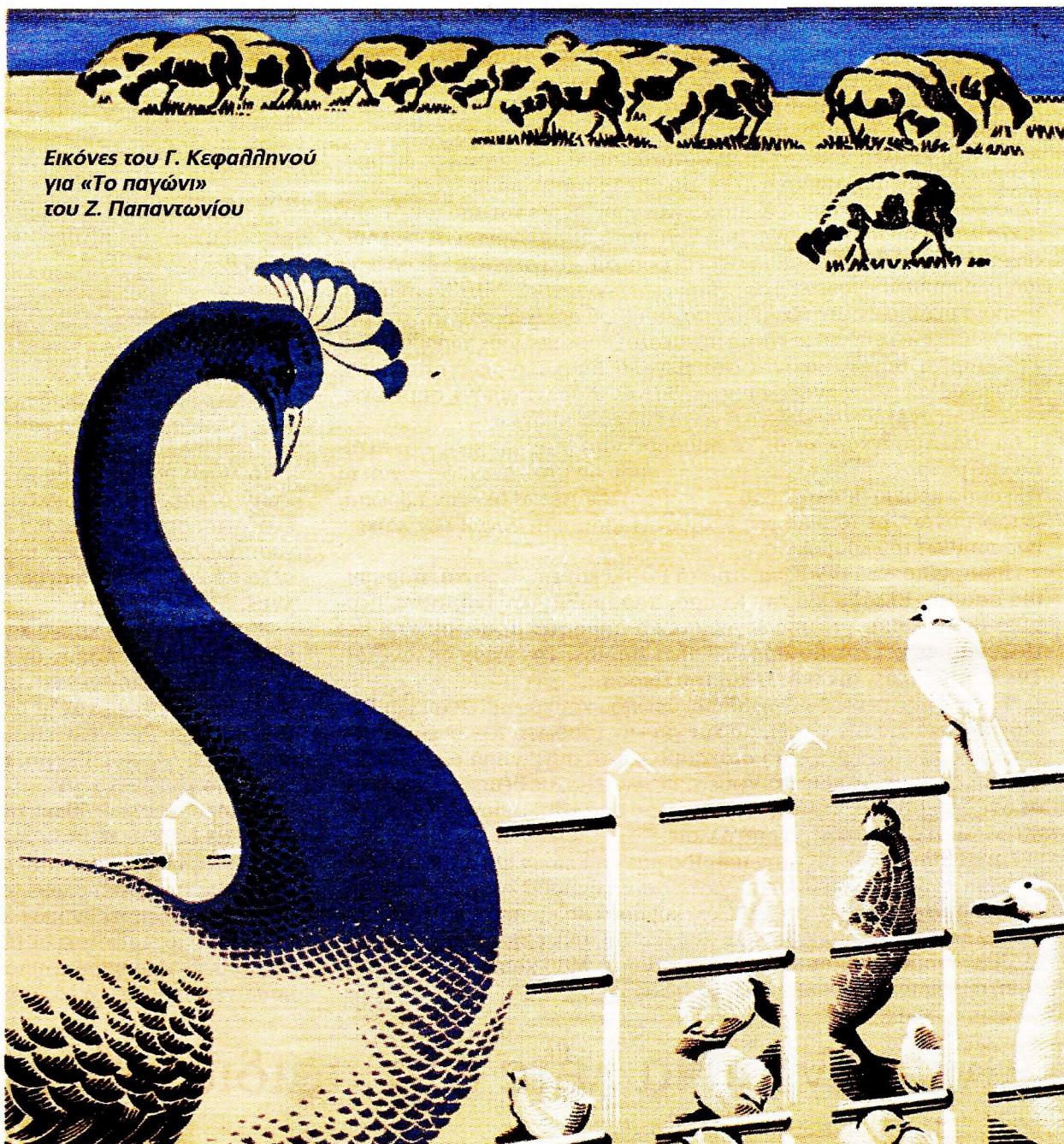
Marthe Robert

Στο σύγχρονο πολιτισμό και τη νεανική ίδη πλικία του 21ου αιώνα το παραμύθι έχει αποκτήσει την παλιά, δοκιμασμένη και ακαταμάχητη δύναμη. Μια δύναμη φρέσκια, υποσχετική και ανακουφιστική. Τόσο στην χώρα μας όσο και σε πολλές χώρες του εξωτερικού –εάν αυτό δεν απαντά παντού– οι επανεκδόσεις συλλογών παραμυθιών, όπως του Σαρλ Περό, των αδελφών Γκριμ, του Οσκαρ Ουάιλντ, βεβαίως και του Αντερσεν, κυκλοφορούν ευρύτατα, συχνά διασκευασμένες ώστε να είναι προσβάσιμες από το παιδικό αναγνωστικό κοινό και σχεδόν πάντοτε προσεγμένες στην επιμέλεια και την καλλιτεχνική έκφραση.

Το παραμύθι φέρει την ιστορία και τη σοφία της ανθρώπινης ύπαρξης και, σαν τέτοιο, αντιμετωπίζεται ξανά από τη σύγχρονη κοινωνία, που οποία το περιβάλλει με τη στοργή και το σέβας που του ταιριάζει, αποδίδοντάς του, έστω και καθυστερημένα, τις τιμές που του αξίζουν. Διότι είναι πλέον γνωστό: ό, τι πιο ελεύθερο, ό, τι πιο δημιουργικό και αγωνιστικό, ό, τι πιο καλό, όμορφο και ευαίσθητο στο παραμύθι θα το βρεις.

«Στο σύγχρονο πολιτισμό μας», γράφει ο Zorba Zav, καθηγητής Λογοτεχνίας και Διδακτικής, Γλωσσολογίας και Σημειολογίας στο Πανεπιστήμιο του Λεμάν, «το παραμύθι εξακολουθεί να είναι κάπι πολύ περισσότερο από μια απλή παιγνιώδης ψυχαγωγία». Και ο Πιέρ Πεζί, ένθερμος υποστηρικτής των παραμυθιών, υποστηρίζει πως «π ακραία του οικονομία καθόλου δεν το εμποδίζει να εκτοξεύσει βολίδες προκειμένου να εξερευνήσει τις πιο ταραγμένες και τις λιγότερο ευκρινείς πλευρές του ψυχικού μας κοσμου. Προξενεί εκπληκτικά βραχυκλώματα ανάμεσα στο παρελθόν και το επίκαιρο, τη μοίρα και τη λεπτομέρεια...»

Εποι, Ελληνες δημιουργοί κυ-



Ελληνες παραμυθάδες

κλοφορούν σήμερα τα παραμύθια τους με αρκετή ομολογουμένων επιτυχία και, παρά την οικονομική ύφεση, αρκετά από αυτά μεταφράζονται, άλλα περιλαμβάνονται σε ανθολόγια λογοτεχνικών κειμένων, συγγραφείς προ-

σκαλούνται σε σχολεία. Πλέον το παραμύθι και το παιδικό βιβλίο δεν είναι τα αποπαίδια της λογοτεχνίας αντιθέτως, αναγνωρίστηκαν π παιδευτική λειτουργία του παραμυθιού και π ικανότητά του να ψυχαγωγεί, να βοηθά στην ε-

πικοινωνία, να καταδεικνύει. Και ας μην ξενάγει πως σε χρόνους δίσεκτους για τον τόπο μας, στην περίοδο της Τουρκοκρατίας λόγου χάρη, τι αξετίμπτος θησαυρός στάθηκε για τη γλώσσα, τη συνοχή, την αντοχή και την απα-

ντοχή μας το παραμύθι· το ιαματικό!

Αρκετοί από τους σύγχρονους Ελληνες συγγραφείς έχουν ασχοληθεί με επιτυχία και με το παραμύθι. Ωραιότατα παραμύθια έχουν γράψει η Ζωή Βαλάση, η Λότη Πέτροβίτς-Ανδρουτσοπούλου, η Λίλη Λαμπρέλλη, ο Νικόλας Ανδρικόπουλος, η Μάρω Λοΐζου, η Σοφία Μαντουβάλου, ο Μάνος Κοντολέων, η Χριστίνα Φραγκεσκάκη, η Λίτσα Ψαράπη, ο Χρήστος Μπουλώτης, η Μαρία Αγγελίδη, η Αθηνά Μπίνιου. Η Ιουλίτα Ηλιοπούλου, επίσης, π Σάντρα Βούλγαρη και ο Κώστας Μάγος, η Αργυρώ Αγγελοπούλου, η Ελένη Βαλαβάνη, η Βάσω Ψαράκη.

Τέλος, ας μη μας διαφεύγει μια γνήσια και πηγαία παραμυθού από τη Λακωνία, η Πιπίνα Τσιμικάλη (Πύθειο 1903-1987). Η πορεία της στο παραμύθι πήταν ξεχωριστή. Το ίδιο και η πορεία του Μεσσηνίου Τίτου Αινεία, ψευδώνυμο του Σταύρου Κοκκινέα (1916-1978), ο οποίος, εκτός των άλλων, έγραψε και εκατοντάδες παραμύθια που ρουφήτηκαν από τους μικρούς αναγνώστες.

Και, βεβαίως, ας κάνουμε μνεία στον πολυτάλαντο Μανιάτη Νίκο Β. Ρούτσο (1904-1981), περίφημο στιχουργό, ποιητή και συγγραφέα, πατέρα του θρυλικού «Γκαούρ-Ταρζάν» και της επικής «Συννεφιασμένης Κυριακής», του οποίου τα παραμύθια, και άλλα έργα, περίμεναν εβδομαδιαίως –και αγωνιστικώς– στα περίπτερα χιλιάδες μικροί και μεγάλοι αναγνώστες, για να ξεχαστούν, αλλά και για να λάβουν γεύση ζωής και ονείρου. Οι συγγραφείς αυτοί, εκτός της ευεργεσίας που προέφεραν στις διψασμένες τότε για παραμυθία ψυχές, πιθανόν και να διαπλάτυναν τα μονοπάτια για να διαβούν οι οπμερινοί άξιοι παραμυθάδες μας.

